

คำวินิจฉัยของ นายมงคล สระฐาน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔/๒๕๕๖

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของนายวรเกียรติ ทรงตรง จำเลย ให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

สำนักงานศาลยุติธรรมมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๕ ว่า ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ได้ส่ง
คำโต้แย้งของนายวรเกียรติ ทรงตรง จำเลย ผู้ร้อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๔ ในประเด็นว่า มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และ
มาตรา ๒๗๑ หรือไม่ โดยมีข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า

๑. กองทุนรวมไทยริสตรัคเจอร์ เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายวรเกียรติ ทรงตรง เป็นจำเลย
ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๓/๒๕๕๓ เรื่อง โอนสิทธิเรียกร้อง กู้ยืมเงินและ
บังคับจำนอง ขอให้จำเลยชำระเงินจำนวน ๔๑๕,๕๐๔.๕๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี
จากต้นเงิน ๒๖๗,๗๐๓.๖๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระหนี้แก่โจทก์เสร็จสิ้น

๒. จำเลยให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ ต่อสู้ว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะปรส. ไม่ใช่เจ้าหน้าที่
ของจำเลย ปรส.ไม่มีอำนาจโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้เงินระหว่างจำเลยกับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์
เอกพัฒน์ จำกัด (มหาชน) ให้แก่โจทก์ ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอให้ส่งศาล
รัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑
มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑
โดยมีเหตุผลว่า

(๑) พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒ ทวิ
บัญญัติว่า “พระราชกำหนดนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลซึ่งตราขึ้น
โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย” จึงเป็นกฎหมายที่อยู่ภายใต้
บังคับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ จำเลยเป็นบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ
ในการใช้กรรมสิทธิ์ติดตามทรัพย์สินและมีสิทธิยกข้อต่อสู้ต่อบุคคลภายนอก และมีสิทธิที่จะใช้กระบวนการ
ศาลยุติธรรมเพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ แต่พระราช

กำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ จำกัดสิทธิแห่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของจำเลยและจำกัดสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลยอันเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่จำเลยมีอยู่ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อศาล กล่าวคือ มาตรา ๓๐ ทวิ กำหนดหลักการว่า การบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินโดยวิธีการปิดประกาศ ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในเครือข่ายระบบคอมพิวเตอร์และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน หากบุคคลมีข้อต่อสู้จะต้องยื่นคัดค้านก่อนกำหนดวันขายสินทรัพย์ไม่น้อยกว่าสามวัน หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคัดค้านการขายสินทรัพย์ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินแล้ว ซึ่งจะเป็นผลจำกัดสิทธิการยกข้อต่อสู้ของจำเลยในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อศาลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๘ โดยถือว่าลูกหนี้หรือจำเลยได้ยินยอมในการโอนสิทธิเรียกร้องและจำเลยจะยกข้อต่อสู้ใด ๆ ขึ้นต่อสู้ผู้รับโอนไม่ได้ ทั้งที่ความเป็นจริงจำเลยไม่ได้ยินยอมแต่ประการใด สิทธิในการยินยอมของลูกหนี้ในการที่จะไม่ยกข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินต่อบุคคลภายนอกเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่มีอยู่และสิทธิเฉพาะตัวของบุคคลโดยแท้และมีสภาพบังคับทั่วไป กฎหมายใดจะบัญญัติออกมาเพื่อจำกัดสิทธิดังกล่าวไม่ได้ การบัญญัติกฎหมายที่จำกัดสิทธิการต่อสู้คดีของบุคคลย่อมเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิของบุคคล ดังนั้น มาตรา ๓๐ ทวิ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗

(๒) มาตรา ๓๐ ทวิ ของพระราชกำหนด ฯ กำหนดให้ “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล”ใช้อำนาจพิจารณาพิพากษาอรรถคดี อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ และจารีตประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข กล่าวคือ ตามมาตรา ๓๐ ทวิ ให้อำนาจแก่คณะกรรมการองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (คณะกรรมการปรส.) พิจารณาวินิจฉัยคำคัดค้านข้อต่อสู้ของลูกหนี้ และมีอำนาจวินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของลูกหนี้มีเหตุผลสมควรหรือไม่สมควร หากมีเหตุผลสมควรจะมีผลทำให้ข้อต่อสู้ของลูกหนี้มีผลบังคับได้ตามกฎหมาย และหากไม่มีเหตุผลอันสมควรและยกคำร้อง จะมีผลทำให้ลูกหนี้อินยอมกับการโอนทรัพย์สินและจะยกข้อต่อสู้ขึ้นมาในชั้นศาลที่มีการดำเนินการฟ้องร้องคดีไม่ได้ อำนาจการวินิจฉัยของคณะกรรมการ ปรส. เป็นอำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีเพราะมีการวินิจฉัยในประเด็นข้อหาแห่งคดีและการชำระเงินตามมูลหนี้และมีผลโดยตรงต่อการพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม อำนาจอันเป็นของคณะกรรมการ ปรส. ดังกล่าวเป็นอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี มาตรา ๓๐ ทวิ มีผลเป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ให้อำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาลอันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ ที่บัญญัติว่า อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล

และศาลยุติธรรม มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง ทั้งเป็นการขัดต่อประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เพราะรัฐธรรมนูญทุกฉบับมีบทบัญญัติให้การพิจารณาพิพากษารรคคดีเป็นอำนาจของศาล และการตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ แทนศาลที่มีอยู่ตามกฎหมายจะกระทำมิได้ เทียบได้ตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๓/๒๕๓๖ (ประชุมใหญ่) มาตรา ๓๐ ทวิ จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

๓. ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕

ข้อกฎหมาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๗ ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

มาตรา ๒๕ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม

มาตรา ๒๓๓ การพิจารณาพิพากษารรคคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

มาตรา ๒๗๑ ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๓๐ ทวิ ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตาม มาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศขายพร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวันโดยปิดประกาศ รายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็นพร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าคำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้นเสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัดว่า

ได้พิเคราะห์แล้ว มีประเด็นวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้ร้องมีสิทธิให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

เห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นเรื่องที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งความเห็นของคู่ความ ซึ่งโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย จึงเป็นกรณีที่เข้าบทบัญญัติมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องนี้ได้

ประเด็นต่อไปว่า มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และ มาตรา ๒๗๑ หรือไม่ เห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑๕ - ๒๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ และคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ จึงไม่ต้องวินิจฉัยซ้ำ

และมีประเด็นต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปว่า มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่ เห็นว่า เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ ซึ่งบัญญัติไว้ในหมวด ๑ บททั่วไปย่อมเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่บัญญัติขึ้นเพื่อการตีความอุดช่องว่างของกฎหมายในกรณีที่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้มิได้เขียนหรือกำหนดเนื้อหารายละเอียดครอบคลุมปัญหาได้ครบถ้วน เมื่อจะต้องมีการพิจารณาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายนั้นหรือจะต้องปรับบทบัญญัติกฎหมายเกิดขึ้นจึงต้องมีบทบัญญัติให้ผู้ใช้กฎหมายไม่ว่าจะเป็นศาลรัฐธรรมนูญ หรือองค์กรอื่นใดก็ตาม ต้องวินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มิใช่เป็นบทบัญญัติในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ ส่วนพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเหตุผลของการประกาศใช้ เนื่องจากต้องมีการกำหนดมาตรการในลักษณะของการแก้ไขปัญหาสถาบันการเงินอย่างเป็นระบบตามแนวทางสากล และจัดตั้งองค์กรของรัฐขึ้นเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินมาตรการดังกล่าว เพื่อแก้ไขฟื้นฟูฐานะของสถาบันการเงิน ตลอดจนช่วยเหลือผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่สุจริตของสถาบันการเงิน และสำหรับสถาบันการเงินที่ไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ ให้ ปรส. เข้าควบคุมเพื่อชำระบัญชีต่อไป ซึ่งในการชำระบัญชีจำเป็นต้องขายทรัพย์สินของสถาบันการเงินนั้น ฉะนั้นเพื่อมิให้เป็นอุปสรรคในการดำเนินการจำเป็นต้องมีมาตรการเป็นพิเศษผ่อนคลายจากกรณีปกติทั่วไป เพื่อให้ ปรส. สามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายให้แล้วเสร็จได้โดยเร็ว เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ผู้ซื้อทรัพย์สินอันเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะตามมาตรา ๓๐ วรรคห้า มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ และมาตรา ๓๐ จัตวา เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการขายและวิธีการในการขายทรัพย์สินเพื่อการชำระบัญชีการเพิกถอนการโอนการเรียกร้องค่าเสียหายจากการขายทรัพย์สิน และผลของการโอนทรัพย์สินที่ขายได้โดยมิได้ทำให้สิทธิหรือเสรีภาพใดๆ ของลูกหนี้หรือผู้มีส่วนได้เสียต้องถูกลิดรอนแต่อย่างใด เพียงแต่พระราชกำหนดดังกล่าวบัญญัติวิธีการขายทรัพย์สินและผลของการโอนทรัพย์สินให้แตกต่างไปจากกฎหมายเดิมที่มีอยู่ เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว ทันต่อการแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นเท่านั้น จึงไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน เสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งรวมถึงผู้ร้องแต่อย่างใด

ปัญหาที่ผู้ร้องอ้างว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิแห่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของจำเลยก็ดี สิทธิในการยินยอมของจำเลยที่จะไม่ยก

ข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินต่อบุคคลภายนอกก็ดี เป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญของผู้ร้องนั้น เห็นว่า สิทธิต่าง ๆ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างมาข้างต้นนี้เป็นสิทธิอันเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั่นเอง ซึ่งได้มี คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๕ - ๒๒/๒๕๔๕ และที่ ๒๔/๒๕๔๕ วินิจฉัยวางหลักไว้ว่า มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพใน ทรัพย์สินการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ดังนั้น จึงมิใช่กรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้อง นำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตีความเพื่อวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบัน การเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดกับสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๘ อีกแต่อย่างใด

ส่วนที่ผู้ร้องอ้างว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ มีผล ให้เป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ให้มีอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาล อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ บทบัญญัติมาตรา ๓๐ ทวิ จึงใช้บังคับ มิได้นั้น เห็นว่า ประส. คณะกรรมการ ประส. หรือคณะกรรมการที่คณะกรรมการ ประส. แต่งตั้งขึ้นมิได้ เป็นศาลและมีได้ทำหน้าที่พิจารณาคดีเช่นศาล ซึ่งตามประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอำนาจ การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลและต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ และศาลทั้งหลายจะต้องตั้งขึ้นก็แต่โดยพระราชบัญญัติกรณีนี้ ศาลรัฐธรรมนูญสามารถวินิจฉัยเองได้โดยมิต้องนำรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาวินิจฉัย เช่นเดียวกัน การจัดตั้ง ประส. ขึ้นมาก็เพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินการต่อบริษัทเงินทุน และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ เพื่อแก้ไขฟื้นฟู ช่วยเหลือผู้ฝากเงิน เจ้าหนี้ที่สุจริต และการชำระบัญชี ทั้งนี้เป็นไปตามเหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดดังกล่าวทั้งสองฉบับ เพื่อให้เกิดความรวดเร็ว ทันต่อการแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจ อีกทั้งบทบัญญัติในพระราชกำหนดดังกล่าวยังมีผลบังคับกับบริษัท ทุกบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการเท่าเทียมกัน และมีได้เป็นการลิดรอนสิทธิหรือเสรีภาพของลูกหนี้ หรือผู้มีส่วนได้เสีย โดยเฉพาะในเรื่องการขายทรัพย์สินตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ตามมาตรา ๓๐ วรรคห้า มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ และมาตรา ๓๐ จัตวา เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับ เรื่องการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชี การโอนทรัพย์สินที่ขายได้และยังมีบทบัญญัติคุ้มครองผู้มีส่วนได้เสีย ในทรัพย์สินที่จะขายอันสืบเนื่องจากมาตรา ๓๐ ทวิ เห็นได้ว่า ผู้มีส่วนได้เสียสามารถใช้สิทธิได้ในทุก ขั้นตอนนับตั้งแต่การคัดค้านการขายทรัพย์สินก่อนวันประมูลขาย หรือหากคณะกรรมการ ประส. ไม่รับ คำคัดค้านแล้วเกิดความเสียหายภายหลังการประมูลขายไปแล้ว ผู้มีส่วนได้เสียก็สามารถเรียกร้องค่าเสียหายต่อ

ปรส. ได้ และหาก ปรส. พิจารณาข้อเรียกร้องแล้วผู้เสียหายไม่เห็นด้วยกับผลการพิจารณาก็ยังสามารถเสนอคดีต่อศาลได้อีก ปรส. และคณะกรรมการ ปรส. จึงมิได้อำนาจพิจารณาพิพากษาคดีไปจากศาล และมีได้เป็นการตั้งศาลขึ้นใหม่ตามรัฐธรรมนูญ เพราะการตั้งศาลขึ้นใหม่ต้องทำเป็น “พระราชบัญญัติ” มิใช่การมอบอำนาจไว้ตามกฎหมายอื่น สรุปแล้วมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๗๑ และมาตรา ๒๗๑

นายมงคล สระแก้ว
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ